

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra O.T.

Citation: Andersen, H. C.: "O.T.", i Andersen, H. C.: *O.T.*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 113. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen04val-shoot-idm140137150132480/facsimile.pdf> (tilgået 10. maj 2021)

Anvendt udgave: O.T.

»De maatte ønske sig saadan et Bryst!« sagde Lieutenanten.

Nu skulde *Secretairen* synge, men han var noget forkjølet, det var han da altid.

»De maa synge til *Daasen!*« sagde *Fruen* og hendes Ønske blev opfyldt; havde *Maren* begyndt med, kunde man have troet, at det var en Leeg mellem *Boreas* og *Zephyr*.

Nu blev der spadseret, drukket Thee, og saa skulde man hjem for at have lidt at leve af, Fisk, Steg, lidt kogt Skinke og andre gode Sager.

At tænke paa Afreise næste Morgen, kunde paa ingen Maade tillades *Otto*; et Par Dage skulde han blive, samle Kræfter til at tage fatovre i *Kjøbenhavn*. Kun een Dag endnu vilde han nyde alle de Goder man overvældede ham med. Han længtes efter andre Mennesker, efter en mere aandrig Omgivning. For to Aar siden havde han ypperligt smeltet sammen med Alle disse her, fundet dem interessante og aandfulde, nu følte han, at *Lemvig* var en lille By og Menneskene – fortræffelige, gode Mennesker.

Næste Dag bragte atter prægtige Anretninger, god Mad og Viin, det var til Ære for »Hr. *Thostrup*«. Hans Skaal blev drukket, *Maren* var mere fortrolig, *Moster* havde glemt sin Sorg og sad igjen med det leende Ansigt ved Siden af den forknytte Boutiksvend. Der maatte ellers skyndes lidt med Taffelen, thi Byens Sproite skulde ud at prøves, og den Stads, meente man, *Otto* skulde tage med, eftersom det traf sig saa heldigt.

»Men hvor kan Mo'et troe, at det vil more Hr. *Thostrup*?« sagde *Maren*. »Det er jo ikke noget at see!«

»Det har for moret ham!« svarede *Fruen*. »Det er ogsaa til at lee af, naar Drengene løbe under Sproite-Regnen og faae Straalen lige i Nakken.«

Hun talte om *Otto* for og nu; han var bleven saa kjøbenhavnsk, ja saa fiin og net, baade i Snittet paa Klæderne og i Manererne; dog fandt hun Leilighed til at give ham endnu et lille Vink til det Finere; tænk dog! han tog med Fingrene det hvide Sukker til sin Caffé.

»Men hvor er Sølvtagen? den massive Sølvtang?« sagde hun. »*Maren*, lader Du ham tage med Fingrene?«

»Det er bekvemmere!« svarede *Otto*. »Det gjør jeg altid.«

»Ja, men havde her været Fremmede,« sagde *Fruen* i en venlig belærende Tone, »saa havde vi, ligesom De veed *Madammen* gjorde, maattet kaste Sukkeret ud af Vinduet!«